

Arbejde, skønthan kunde arbejde, skønthan vilde arbejde, og skønt Arbejdet er Betingelsen for, at han overhovedet skal kunne leve. Jeg tror, man fra alle Sider maa sige, at den danske Arbejderklasse med beundringsværdig Taalmodighed og Ro har gennemgaaet disse Maaneders Lidelser.

Vi har en Arbejdsløshedslov, Loven af 1924, som forudsaa, at der kunde opstaa Kriser, særlig vanskelige Tider, og derfor oprettede en Arbejdsløshedsfond. Men den Krise, vi er inde i i Aar, er af et saa usædvanligt Omfang, er saa ekstraordinær, at man vel vil kunne forstaa, at man i Ministeriet har ment, at Loven af 1924 ikke fuldt ud slog til. Jeg har derfor i December Maaned i Folketinget fremsat et Forslag til Lov om nogle midlertidige Ændringer i Loven. Det viste sig imidlertid, at man i det nedsatte Folketingsudvalg kun kunde samle et Flertal om Ændringer paa 2 Punkter, og for overhovedet at faa Sagen fremmet sluttede jeg mig dertil. Det er altsaa ikke noget vidtrækkende eller stærkt omstyrrende Forslag, her foreligger; det er end ikke et Forsøg paa at revidere Loven af 1924 varigt. Det er kun et Forslag til en rent ekstraordinær Lov, fremkaldt af ganske ekstraordinære Forhold. Hvad det andet Ting har vedtaget, er at stille et Beløb af indtil 400 000 Kr. til Raadighed for de Arbejdsløshedskasser, der er kommet i den vanskeligste Stilling for Tiden. Efter de Oplysninger, Folketingsudvalget fik fra Arbejdsdirektoratet, er der en Række Arbejdsløshedskasser, der enten staaar umiddelbart overfor eller i en meget nær Fremtid vil komme i særdeles vanskelige økonomiske Forhold. En af de Kasser, der var allervanskeligst stillet, da dette Svar blev afgivet til Folketingsudvalget, var Arbejdsmændenes Arbejdsløshedskasse. Den har ikke kunnet vente paa Lovforslagets Ophøjelse til Lov, og Lovforslaget havde i sin nuværende Skikkelse heller ikke været tilstrækkeligt overfor denne meget store Arbejdsløshedskasse, der omfatter et Fag med en for Tiden ganske usædvanlig Arbejdsløshed, idet henvend 1/3 af Medlemmerne er ramt af Arbejdsløshed. Kassen har maattet søge til Staten og til en Bank om et betydeligt Laan, et Laan fra Statskassen og en Kassekredit fra Banken, som ogsaa er blevet bevilget, men kun paa ret alvorlige Betingelser, idet Arbejdsmændenes Arbejdsløshedskasse har maattet forpligte sig til, saa snart Krisen saa nogenlunde er overstaaet, at opkræve et saa betydeligt Ekstrakontingent som 35 Kr. pr. Medlem og dernæst har forpligtet sig til, saa

snart der overhovedet er en nogenlunde gunstig Lejlighed dertil, at forhøje det ugentlige Kontingent fra 85 til 95 Ø. Denne Kasse var saaledes stillet, at den, hvis den ikke havde opnaaet dette Laan og denne Bankkredit, i Morgen ikke vilde have haft Penge at udbetale til sine arbejdsløse. Den skal i Morgen udbetale 300 000 Kr., og havde den ikke faaet dette Laan og denne Kredit, vilde det have været umuligt. Ærede Medlemmer vil imidlertid forstaa, at selv et Par Millioner ikke forslaar saa overordentlig langt, hvis Krisen skulde blive meget langvarig, og det vil dog vist de fleste erkende, at det vilde være noget af en Samfundskatastrofe, hvis et saadant Fag skulde staa uden at have noget som helst at yde sine Medlemmer, hvoraf de fleste gennem mange Aar har forsikret sig.

Saa vanskeligt som denne Kasse er vel ingen anden stillet, men det fremgaar af Arbejdsdirektoratets Skrivelse, at en Række Kasser er inde i eller staaar umiddelbart foran meget betydelige Vanskeligheder. Folketingets Flertal, altsaa Folketinget, har vedtaget at komme saadanne Kasser til Hjælp med et særligt Tilskud paa 400 000 Kr., der skulde fordeles efter Arbejdsdirektoratets Anvisning i Forhold til de Vanskeligheder, som de forskellige Kasser maatte være stillede overfor, dog saaledes, at det kræves, at der i de to sidste Aar skal være ydet et Kontingent, som efter Arbejdsdirektørens Mening maa anses for passende. Hjælpen vil altsaa ikke blive en Præmie for Kasser, der har forsømt at opkræve et rimeligt Kontingent. Det er jo ikke noget stort ekstra Bidrag, der her foreslaas, og naar man har indvendt, at man derved gør Brud paa Forsikringsprincippet, kan jeg ikke med min bedste Villie anerkende Rigtigheden af en saadan Betragtning. Som alle ved, blev Statstilskuddet sat ned ved Loven af 1924. Man kan sige, det var et Led i et Kompromis, og man kan sige, at denne Lov maa saa vidt muligt ikke røres; men den er dog lige saa lidt evig som nogen anden Lov. Jeg husker, at Venstres Ordfører her under Behandlingen af Arbejdsloven sagde til mig, at var der Fejl i Loven af 1924, f. Eks. med Hensyn til Nødhjælpsarbejder, stod det mig frit for enten at ændre Bekendtgørelsen eller, hvis det var nødvendigt, at foreslaa en Lovændring.

Jeg kan, som sagt, ikke anerkende, at Forsikringsprincippet krænkes ved, at man under en fuldkommen ekstraordinær Situation som den nuværende — og jeg har ikke malet sortere end nødvendigt — for en